

۹۵. زمان تبدیل بدن مؤمنان

در برنامه گذشته راجع به زندگی ابدی ایمانداران صحبت کردیم. تمام اظهارات کتاب مقدس بر آنند که فقط در روز قیامت - هنگامی که خداوند تمام خوابیدگان را از مزارهای خود برخیزاند زندگی لایموت به ایمانداران داده خواهد شد. در سوره الروم ۲۵ تأکید می شود که «آن گه که شما را بخواند ناگاه شما بیرون خواهید آمد.» نواختن صور در سوره یس ۵۲ و ۵۱ چنین آمده است: «و در صور دمیده می شود پس ناگهان ایشان بسوی پروردگار خود می شتابند. می گویند وای بر ما کی ما را از خوابگاهمان برانگیخت؟ این است آنچه خدای بخشاینده وعده داده بود و پیمبران راست گفته بودند.»

روز قیامت در آخر زمان اتفاق می افتد - زمانی که تاریخ اینعالم خاتمه یابد: «زیرا صدای فرمان الهی و آوای تکان دهنده رئیس فرشتگان و نوای شیپور خدا شنیده خواهد شد و ناگاه خود خداوند از آسمان به زمین خواهد آمد. آنگاه پیش از همه، مسیحیانی که مرده اند زنده خواهند شد تا خداوند را ملاقات کنند. سپس، ما که هنوز زنده ایم و روی زمین باقی هستیم، همراه ایشان در ابرها ربوده خواهیم شد تا همگی، خداوند را در هوا ملاقات کنیم و تا ابد با او باشیم. پس با این سخنان، یکدیگر را تشویق کنید و تسلی دهید.» (اول تسالونیکیان ۴: ۱۶-۱۸).

بنابراین انسان که میمیرد بکجا میرود؟ مسلماً بفردوس نمی رود زیرا که این امر در روز رستاخیز انجام می گیرد. سلیمان حکیم جواب سؤال را چنین می دهد:

«هر کاری که می کنی آن را خوب انجام بده، چون در عالم مردگان، که بعد از مرگ به آنجا خواهیم رفت، نه کار کردن هست، نه نقشه کشیدن، نه دانستن و نه فهمیدن.» (جامعه ۹:۱۰).

حضرت ایوب در نتیجهٔ پریشانی که نصیبش شده بود فرمود: «همانطور که آب دریاچه بخار می گردد و آب رودخانه در خشکسالی ناپدید می شود، همچنان انسان برای همیشه بخواب می رود و تا نیست شدن آسمانها دیگر بر نمی خیزد و کسی او را بیدار نمی کند. ای کاش مرا تا زمانی که خشمگین هستی در کنار مردگان پنهان می کردی و پس از آن دوباره به یاد می آوردی. وقتی انسان بمیرد، آیا دوباره زنده می شود؟ من در تمام روزهای سخت زندگی در انتظار مرگ و خلاصی خود خواهم بود. آنگاه تو مرا صدا خواهی کرد و من جواب خواهم داد، و تو مشتاق این مخلوق خود خواهی شد.» (ایوب ۱۴:۱۲-۱۵). حضرت ایوب بخوبی می دانست که پس از مرگ منزلش قبر باید باشد و حس آگاهی بکلی نابود می شود. در بارهٔ اتفاقاتی که پس از درگذشت شخص به محبان خود رخ می دهد می فرماید «پسرانش بعزت می رسند و او نمی داند یا بذلت می افتند و ایشان را بنظر نمی آورد.» (ایوب ۱۴:۲۱).

قبل از مرگ شخص خیلی کارها را می تواند انجام دهد ولی چون از دروازهٔ مرگ عبور کند دیگر امکان انجام دادن آنها نیست. تنها بخاطر یک علت است که موضوع مرگ را مورد مطالعه قرار می دهیم و آن این است که اخطار کتاب

مقدس را گوشزد کنیم. یگانه وقتی که می توانیم کاری انجام دهیم همین حالا است که در قید حیات هستیم. انجام دادن کاری که خداوند بما سپرده، زیستن طبق دستورات پروردگار و سازش با کلیه اراده و اوامر خداوند از بزرگترین امتیازات بشمار می رود. فقط این وضع روحی می تواند سلامتی جان را حاصل نماید و فقط کسی که صاحب این آرامش باشد می تواند منتظر قیامت عادلان باشد و از حیات ابدی بهره مند گردد.

قبل از این که حضرت ایوب جانش را بجان آفرین سپارد این امید را داشت: «ای کاش می توانستم درد دلم را با قلمی آهنین برای همیشه در دل سنگ بنویسم. اما من می دانم که رهاننده ام زنده است و سرانجام بر زمین خواهد ایستاد و می دانم حتی بعد از اینکه بدن من هم بیوسد، خدا را خواهیم دید! من خود با این چشمانم او را خواهیم دید! چه امید پرشکوهی!» (ایوب ۱۹: ۲۳-۲۷).

حضرت داود هنگام نزدیک شدن بانتهای حیات خود فرزندش را صدا کرده گفت: «من براه تمامی اهل زمین می روم پس تو قوی و دلیر باش.» (اول پادشاهان ۲: ۲). اگر داود براه تمامی اهل زمین میرفت، آن چه راهی بود؟ اگر بتوانیم در یابیم که داود کجا رفت، جایی که تمام مردم دنیایم روند معلوم می شود. قرنهای بعد از داود یکی از انبیاء الهام یافته برای جمعیت کثیری موعظه کنان گفت «ای برادران در باره پدر ما داود صریحاً باید بگویم که او نه فقط مرد و به خاک سپرده شد بلکه آرامگاه او نیز تا به امروز در میان ما باقی است. . . زیرا داود به عالم بالا

صعود نکرد.» (اعمال رسولان ۲: ۲۹ و ۳۴). داود با سایر انبیاء فرقی نداشت. او نیز باید صبر کند تا حیات بخش آید و او را همراه تمام ایمانداران، بحیات جاودانی دعوت کند.

وقت تنظیم حساب خود حال است که هنوز زنده هستیم. فرصت ثانوی بعد از مرگ وجود نخواهد داشت. آینده ابدی خود را باید حالا انتخاب کنیم. عمر و آینده مان را بدست قادر حیاتبخش بسپاریم. عمر زودگذر خود را به او تسلیم کنیم تا عمر ابدی یابیم.

برنامه بعدی راجع به حلقه بین انسان و خدا می باشد.